

Arrest

nr. 202 183 van 10 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 november 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 februari 2018.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht. Ze meent verder dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” zonder aan te geven welke andere beginselen zij, naast de redelijkheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, geschonden acht. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De verzoekende partij betoogt dat er kan afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen en wijst erop dat zij bij haar nicht verblijft en mee instaat voor de zorg van diens kinderen. Ze stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar en merkt op dat het begrip ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat haar niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur. De verzoekende partij wijst er verder ook op dat ondanks het feit dat zij nog in afwachting is op de behandeling van haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad inzake de verlenging van haar aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt voldoende dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd waarbij de gemachtigde aangeeft dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 15.03.2017 (bijlage 13 van 6.03.2017), wat de verzoekende partij in geen geval betwist. De gemachtigde geeft vervolgens aan dat betrokkene hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en bovendien door de gemeente Diepenbeek werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde concludeert dat om deze redenen aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar en zij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde stelt in de eerste plaats dat betrokkene regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden werd geweigerd. Vervolgens wordt aangaande de niet uitdrukkelijk aangegeven dat het feit dat betrokkene niet legaal in België verblijft, en evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met zijn nicht, hem niet automatisch recht op verblijf geeft. De gemachtigde oordeelt dat betrokkene immers niet aantoonde dat hij de mantelzorg van zijn nicht behoeft. Er wordt in dit verband geconcludeerd dat een repatriëring naar het land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk betekent van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gemachtigde wijst er in dit verband op dat betrokkene niet hem regelmatig kan komen bezoeken in India en vanuit België contact kan houden via moderne communicatiemiddelen. Er wordt beslist dat een repatriëring naar India dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor het privéleven van betrokkene. Wat de zorg van de kinderen van de nicht betreft wanneer deze gaat werken, oordeelt de gemachtigde dat dit betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft en merkt op dat betrokkene niet aantoonde dat er geen andere familieleden of personen zijn die de mantelzorg van de kinderen op zich kunnen nemen, wat de verzoekende partij in geen geval weerlegt. De gemachtigde wijst er in dit verband op dat moderne communicatiemiddelen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen, zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt ten slotte aangegeven dat betrokkene dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, volgens de gemachtigde meer dan proportioneel. De gemachtigde merkt overigens nog op dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Door louter voor te houden dat niet afdoende wordt gemotiveerd aangaande de duur van drie jaar kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan bovenstaande concrete motivering inzake de duur van het inreisverbod waarbij rekening wordt gehouden met haar individuele situatie, waarop de verzoekende partij bovendien in geen geval op ingaat. In zoverre de verzoekende partij stelt dat begrip 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat haar niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in haar geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, stelt de Raad vast dat zij eraan voorbij gaat dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en dat ook wordt gewezen op haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Waar de verzoekende partij stelt dat er kan afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden, artikel 74/11 in casu niet in een loutere mogelijkheid tot het afleveren van een inreisverbod voorziet. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende: "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Deze wettelijke bepaling maakt geen melding van het woord "kan", maar stelt uitdrukkelijk "gaat gepaard", wat geen keuzemogelijkheid inhoudt. Zulks blijkt ook uitdrukkelijk uit de voorbereidende werkzaamheden "De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend (...)" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7). De Raad benadrukt overigens dat in de bestreden beslissing, waarin bovendien uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de niet met legaal verblijf en diens kinderen, wordt aangegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, wat de verzoekende partij niet concreet weerlegt.

In de mate dat de verzoekende partij erop wijst dat ondanks het feit dat zij nog in afwachting is op de behandeling van haar beroep tot nietigverklaring bij de Raad inzake de verlenging van haar aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, wordt vooreerst opgemerkt dat een annulatieberoep gericht tegen een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing. Er kan ook op gewezen worden dat zulk hangend beroep de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten inreisverbod niet opschoort of zou verhinderen dat na het

indienen ervan nog een inreisverbod aan de vreemdeling wordt gegeven. Uit niets blijkt dus dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijk beroep moet afwachten alvorens een inreisverbod af te leveren, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Een en ander klemt des te meer nu het louter instellen van een annulatieberoep tegen een afwijzingsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen omkering meebrengt van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (cf. RvS 30 juni 2016, nr. 235.280, vzw Aéroclub De Hesbaye). Dit voorrecht - het zogenaamde “*privilège du préalable*” - geldt ook voor bestuurshandelingen die genomen worden in het kader van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt in dit verband dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat betrokkene regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden werd geweigerd. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in geen geval aantoont dat haar persoonlijke verschijning inzake de hangende procedure verplicht zou zijn. Ze kan zich overigens desgevallend laten vertegenwoordigen door haar raadsman/raadsvrouw.

De verzoekende partij betoogt verder dat voor zover de verwerende partij zou opmerken dat zij steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, deze mogelijkheid tot opheffing slechts theoretisch is en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied. De Raad wijst er hierbij op dat de vraag of de verwerende partij zal ingaan op een eventuele vraag om opschorting of opheffing – dit overeenkomstig de afzonderlijke procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet - in casu een louter hypothetische kwestie betreft, die thans geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Ook de vraag of de verzoekende partij na drie jaar terug toegelaten zal worden in België, betreft een louter hypothetische kwestie en doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om vóór het verstrijken van de duur van het inreisverbod al de opheffing of de opschorting ervan te vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet of desgevallend na het verstrijken van de duur een visum aan te vragen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gewezen op moderne communicatiemiddelen die betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de kinderen evenals de nicht.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat zij door het inreisverbod van drie jaar wordt ontruikt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij deze voorgehouden duurzame verankering in geen geval staakt en er bovendien aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een repatriëring naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en dat een repatriëring naar India geen onoverkomelijke hinderpaal vormt voor haar privéleven.

Gelet op het voorgaande laat de verzoekende partij na aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de redelijkheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 20 februari 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 27 maart 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 februari 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “De raadsvrouw van verzoekende partij benadrukt dat er niet voldoende rekening gehouden werd met het gezinsleven en de termijn van het

inreisverbod niet voldoende gemotiveerd werd. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking. Bijkomend merkt verwerende partij op dat betrokkene verwijderd werd van het grondgebied op 23/12/17 en het inreisverbod vanaf die datum ingang krijgt."

3.4 Waar de verzoekende partij betoogt dat er niet voldoende rekening gehouden werd met het gezinsleven en de termijn van het inreisverbod niet voldoende gemotiveerd werd, stelt de Raad vast dat hier middels de beschikking van 12 februari 2018 reeds op werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 12 februari 2018 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU